

РЕШЕНИЕ

№ 1279

гр. София, 19.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 5-ТИ СЪСТАВ, в закрито заседание на деветнадесети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ВЪРБАН Т. ВЪРБАНОВ

като разглежда докладваното от ВЪРБАН Т. ВЪРБАНОВ Административно наказателно дело № 20211110213532 по описа за 2021 година

ПРОИЗВОДСТВОТО е по Чл.59 и сл. от ЗАНН.

Постъпила е жалба от „Застрахователно дружество Бул Инс”АД, ЕИК: 831830482, против НП № Р-10-700/09.09.2021г. на зам.председател КФН, управление „Застрахователен надзор“, с което за нарушение на чл.496, ал.2 вр.ал.1 от Кодекс за застраховането, на основание чл.644, ал.2 пр.2 вр.ал.1, т.2 вр.пар.1, т.51 вр.чл.648, ал.1 от с.к., на жалбоподателя е наложена имуществена санкция в размер на 4000.00лв.

Моли съда да отмени постановлението като незаконосъобразно.

КФН поддържа НП.

Софийска районна прокуратура не изпраща представител.

След преценка на събраните по делото доказателства, съдът приема за установена следната фактическа обстановка:

По повод жалба на МИВ., вх.№ 91-02-713/10.06.2020г., срещу ”ЗД Бул Инс”АД за непроизнасяне в срок по предявена претенция по застраховка ГО на автомобилистите № 2010015888, контролните органи при КФН, управление „Застрахователен надзор“, извършили проверка. В тази връзка, от застрахователя били изискани обяснения, както и заверено копие от пълната преписка по претенцията. При проверката, въз основа на представените от проверяваното лице документи, било установено следното: След настъпило ПТП на 04.06.2020г., на 09.06.2020г. собственикът на автомобил „Ауди А6“ с рег.№ FJ 16 FBN подал уведомление за настъпило застрахователно събитие при застрахователя на виновното лице, притежаващ застрахователна полица № BG/02/120000549388 по сключена застраховка „Гражданска отговорност“, валидна от 01.03.2020г. до 28.02.2021г. Заедно с уведомлението, на застрахователя били представени свидетелство за регистрация на МПС, контролен талон към знак за технически преглед, свидетелство за

правоуправление на МПС, контролен талон към СУМПС, протокол за ПТП. Приемането на представените документи било удостоверено от застрахователя с „Уведомление за необходими документи за завеждане на щета“, с отбелязване, че следва да бъде представено удостоверение за банкова сметка. На 10.06.2020г. бил извършен оглед на увреденото МПС, а на 18.06.2020г. - допълнителен оглед на автомобила. На 19.06.2020г. било представено пълномощно в полза на 3-то лице и удостоверение за банкова сметка, по която да бъде изплатено определеното застрахователно обезщетение. С преводно нареждане от 18.06.2021г., застрахователят наредил изплащане на застрахователно обезщетение по банкова сметка на упълномощеното лице. На 18.09.2020г. застрахователят уведомил правоимащото лице, че уврежданията на автомобила представляват „тотална щета“, поради което изискал документи, удостоверяващи прекратяване на регистрацията на лек автомобил „Ауди А6“ с рег.№ FJ 16 FBN. На 04.12.2020г. пред застрахователя било представено удостоверение, че увреденото МПС е оставено в център за разкомплектоване. На 17.06.2021г. застрахователят изплатил на правоимащото лице обезщетение по претенцията. При горните констатации, св.А. – старши експерт в отдел „Правоприлагане“, дирекция „Застрахователен надзор“ при КФН, в присъствието на представител на дружеството, съставила срещу него АУАН№ Р-06-692/21.07.2021г., в който подвела нарушението към хипотезата на чл.496, ал.2 вр.ал.1 от КЗ. Въз основа на акта и доказателствата по преписката, адм.наказващият орган издал оспореното НП.

Гореизложеното се установява с приложените писмени доказателства и показанията на св.А.. Доказателствата са непротиворечиви и взаимно се допълват, поради което не се налага обсъждането им извън правната оценка.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от санкционираното лице в предвидения от закона срок – НП е връчено на 15.09.2021г., а жалбата е подадена по пощата на 17.09.2021г. Разгледана по същество, жалбата е неоснователна. В административната фаза на производството не са допуснати нарушения на съществени процесуални правила - актът и НП са издадени от компетентен орган в рамките и кръга на правомощията им. Съдържат изискуемите реквизити и при издаването им са спазени сроковете за образуване и приключване на адм.наказателното производство в предварителната фаза. Материалният закон е приложен правилно.

Жалбоподателят не оспорва фактическите констатации, които сам е установил пред надзорния орган с представени удостоверителни документи. По несъмнен начин са установени моментът на предявяване на претенцията, основанието на претенцията и нейният адресат, представените по преписката и необходими за произнасяне документи, както и моментът на представянето им и на приключване на щетата чрез изплащане на обезщетението. Възраженията на жалбоподателя се свеждат до това, че при започване на адм.наказателното производство със съставеният АУАН, контролния орган не посочил, че нарушението е извършено след като уличеното лице е било санкционирано за друго нарушение от същия вид, преди да е изтекла една година от

влизане в сила на наказателното постановление, т.е. извършено е в условията на повторност, съответно, в АУАН нарушението било подведено към хипотезата на чл.496, ал.2, т.1 вр.ал.1 от КЗ. Това възражение е неоснователно. Най-напред, жалбоподателят, без всякакво съмнение е в хипотезата на чл. 496, ал.2, т.1 вр.ал.1 от КЗ, тъй като различните срокове за произнасяне от страна на застрахователя текат едновременно, като началото на срока по чл. 496 от КЗ се поставя от датата на завеждане на претенцията, а срокът по чл.108, ал.1 от КЗ тече от момента на представяне на всички необходими доказателства. По този начин, срокът по чл.108, ал.1 от КЗ тече в рамките на срока по чл.496 от КЗ, но и двата са императивни и вменяват на застрахователя задължение за произнасяне. По аргумент от чл.497, ал.1 КЗ приложима е по-ранната от двете дати, предвидени в чл.108, ал.1 и чл.496, ал.1 КЗ, поради което, тъй като в конкретния случай са налице доказателства за изисквани от страна на застрахователя допълнителни доказателства от ползвателя на застрахователната услуга за установяване на основанието или определяне на размера на обезщетението, то дружеството-жалбоподател е било длъжно да се произнесе по претенцията му в срока, предвиден в чл.496, ал.1 КЗ. В случая произнасянето на застрахователя е извън тримесечния срок по чл.496, ал.1 от КЗ, поради което и правилно е приложен материалния закон.

В обжалваното наказателно постановление е посочено, че застрахователното дружество е извършило настоящото нарушение в условията на повторност. НП № Р-10-6/02.01.2020г., с което за нарушение на чл.496, ал.2 вр.ал.1 от КЗ, на основание чл.644ал.2 пр.2 вр.ал.1, т.2 вр.пар.1, т.51 от ДР вр.чл.648, ал.1 от с.к., на жалбоподателя е била наложена административна санкция, е влязло в законна сила на 13.06.2020г. Нарушението, за което е санкциониран с настоящото НП, на същото основание, е извършено на 10.09.2020г., три месеца от влизане в сила на предходното НП.

Във връзка с направеното възражение, че фактът на повторността се установява едва при определяне размера на наказанието и не е част от фактическата обстановка по установяване на нарушението, според съда, не представлява процесуално нарушение обстоятелството, че повторността. не е посочена от актосъставителя при съставяването на АУАН. В тази насока е и константната съдебна практика, според която повторността не е елемент от състава на правонарушението. Обстоятелството дали едно деяние е повторно или не, е релевантно единствено при определяне размера на административното наказание. Повторността не определя осъществен ли е съставът на нарушението, което в случая е безспорно установено. С разпоредбата на чл.42 от ЗАНН не се поставя изискване в АУАН да бъде посочена санкционната разпоредба, която следва да бъде приложена, както и видът и размерът на наказанието. Задължителни реквизити са единствено елементите от обективна страна - дата и място на нарушението, описанието му и обстоятелствата, при които е извършено, и елементите от субективна страна - субект и вина при деяния, извършени от физически лица. Сочат се също и законните разпоредби, които са нарушени. Изискването на чл.42, т.4 от ЗАНН за описание на нарушението чрез всички елементи от фактическия състав на деянието е спазено при съставяне на АУАН. С чл.57, ал.1, т.7 от ЗАНН към тези елементи (чл. 42, т.3-т.5 от ЗАНН) се допълват видът и размерът на наказанието, за определянето на което е от значение дали деянието е повторно или не, съответно дали

същото е извършено от физическо или юридическо лице. Касае се за дейност на административнонаказващия орган по определяне вида и размера на наказанието в НП, за което нормата на чл.42 ЗАНН не поставя изискване да бъде посочено още със съставяне на АУАН.

Предвид изложеното съдът намира, че материалния закон по определяне размера на имуществената санкция е приложен правилно, като е съобразено цялостното поведение на нарушителя. Нормата на чл.644, ал.1 от КЗ е обща за налагане на административно наказание, когато е извършено нарушение на норма от КЗ, извън случаите по чл.635-643 от КЗ, в рамките на които са определени конкретни наказания за съответните нарушения на нормите на кодекса. От друга страна разпоредбата на чл.644, ал.2 от КЗ урежда института на т.нар. „повторно нарушение“. Съобразно легалната дефиниция на §.1, т.51 от ДР на КЗ от такъв характер е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на НП, с което е наложено наказание за същия вид нарушение. В такива случаи административнонаказателната репресия от страна на държавата спрямо юридическото лице-нарушител, е засилена като размера на налаганата имуществена санкция в случаите на нарушение по чл.644, ал.1, т.2 от КЗ е от 2000 до 40000 лева. Поради това съдът счита, че правилно на застрахователното дружество жалбоподател е наложено наказание на основание чл.644, ал.2 пр.2 вр.ал.1, т.2 от КЗ, доколкото несъмнено е доказано, че нарушението е извършено при условията на повторност. Размерът на санкцията е определен над минималния предвиден в закона размер, а именно имуществена санкция в размер на 4000 лева. Налице е „повторна“ повторност, доколкото с цитираното НП № Р-10-6/02.01.2020г., което обуславя в настоящия случай повторността, отново е санкциониран жалбоподателя за същото по вид нарушение, извършено в условията на повторност.

Естеството на нарушението и важността на засегнатите обществени отношения, свързани с реализирането на основни права на застрахованото лице, като страна по застрахователното правоотношение, мотивират настоящия съдебен състав да приеме, че случаят не следва да се определи като маловажен по смисъла на чл. 28 ЗАНН, независимо от формалния характер на нарушението. Липсата на мотивирано произнасяне в срок по предявена застрахователна претенция винаги застрашава интересите на застрахованото лице, като лишава потребителя на застрахователни услуги от възможността своевременно да реализира правата и законните си интереси, в случай на мотивиран отказ за изплащане на застрахователно обезщетение или да обжалва размера на определеното от застрахователя обезщетение. Това не би могло да се осъществи по друг начин освен чрез спазване на законоустановените срокове, включително когато те са кратки и са свързани с полагането на по-големи от нормалните усилия от страна на застрахователя. Допълнителен аргумент за неприемането на настоящия случай за маловажен е и фактът че дружеството-жалбоподател е било наказвано и преди за подобни нарушения.

Предвид всичко гореизложено съдът намира, че атакуваното наказателно постановление следва да бъде потвърдено изцяло като законосъобразно и обосновано, издадено в съответствие с изискванията на материалния закон и при съобразяване с процесуалните правила.

При този изход на делото, с оглед разпоредбата на чл.63, ал.3 от ЗАНН е основателно искането на процесуалния представител на въззиваемата страна за присъждане на разноски. Ето защо и на основание чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27 е от Наредба за заплащането на правната помощ следва да бъде определено юрисконсултско възнаграждение в размер на 80.00 лева.

Така мотивиран и на основание чл.63, ал.1 пр.1 и ал.3 от ЗАНН, съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Наказателно постановление № Р-10-700/09.09.2021г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление „Застрахователен надзор“, с което за нарушение по чл.496, ал.2 вр.ал.1 КЗ, на основание чл.647, ал.2 и чл.644, ал.2, пр.2 вр.ал.1, т.2 КЗ вр.§.1, т.51 от ДР на КЗ, на „ЗД Бул Инс“ АД, ЕИК: 831830482, е наложена имуществена санкция в размер на 4000.00лв. (четири хиляди лева).

ОСЪЖДА ЗД Бул Инс“ АД, ЕИК: 831830482, да заплати на КФН - София разноси, представляващи юрисконсултско възнаграждение, в размер на 80.00лв. (осемдесет лева).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Административен съд София-град в 14-дневен срок от уведомяване на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____